טו א מיי' פי"ב מהל' נדרים הל' ו' סוס"מ י"ד סימן רלד סעיף סג:

טו ב מיי' פי"ב מהל' נדרים הל' יט סמג לאוין רמב:

נוסחא (על רש"י)
נדרה מב' בכרות-אם היא לא אוכלת אחת תהיה ריקה וזו לא אחת תהי' טבילה ואינה יוצא בה מעשה עינוי - אף דין דאין בעינן הקרבת נדרה על הבכרות מקנה

ב' לעזרות רבי אסי

הבנות דברי ר' יוחנן בבי הלעזרות

קושיות על ר' יוחנן

כולם פירקא ר' יוסי קמגי לפ · ואלא נמי הכי קא אמינא דכי אמרה הגאת פלוני עלי (ה) מפר לעצמו אבל לא לאחרים כשאר דברים שביו לביה אבל לרבנן (איט) יכול: **בלאחר מתענה ובלאחר אין מתענה** · אחר לא תאכל האחת תהא רעיבה ואיכא עיטו ואם תאכל האחת תהא שביעה ושוב אין לריכה לעניה ולית בה בעניה משום עיטו: **מפוך שמפר לאותה שמתענה** · לפי שהוא עיטו נפש: **מפר נמי לשאין מתענה** · דבאותה הפרה שהפר למתענה עלתה הפרה נמי לאותה שאינה מתענה ומותרת בשניהן הואיל ונדרה ביחד ואית דמפרשי בחאת מתענה שהאחת פת נקיה ושובה ואם אינה אוכלת ממנה איכא עיטו ובאחת אינה מתענה שהיא פת סובין ואינה חושבת ממנה ואיכא עיטו אם לא תאכלנה אפי' הכי מותרת כשמפר למתענה: **ואין מפר לשאינה מתענה** · דאינו מופר בהפרת האחרת ויחזור ויפר להאי אפשר לפי שאינן לא נדרי עיטו נפש ולא דברים שביו לביה, אי נמי למ"ד כל כי האי גוונא הוי דברים שביו לביה ואי קשיא הא קי"ל נדר שהותר מקצתו הותר כולו הני מילי בהפרה חכם דעדיפא אבל בהפרת בעל לא אמרינן הכי: הפר

מיר כתי: כגי

[נ"ל בהחרת]

ר' יוסי וכן דעת הרמב"ן ז"ל וכבר כתבתי זה למעלה (דף פז:) אבל אחרים אומרים דלמסקנא שמואל כר' יוסי מתוקמא והכי קאמר מתני' רבי יוסי היא ומאי אין יכול להפר משום נדרי עיטו נפש אבל משום דברים שביו לביה אומר דמפר וכרבי יוסי ולא נהירא דאם כן לא הוי לן למימר מתני' ר' יוסי היא דאמר רב הונא כוליה פירקין ר' יוסי דאמרי' דמתניתין דקתני לא יפר משום נדרי עיטו נפש קאמר ושמואל דאמר מיפר משום דברים שביו לביה בהכי סגי לן לפרוקה לשמואל ומאי איכפת לן תו מתניתין מני אלא ודאי כדאמרן: **אמר** רב יהודה אמר שמואל נדרה משתי ככרות · כגון דאמרה אלו עלי באחת מתענה שהיא פת נקיה ובאחת אין מתענה שהיא פת קיבר מתוך שהוא מפר למתענה מפני שיש בה עיטו נפש מפר לשאין מתענה אע"פ שאין בה עיטו נפש דכיון דשתיהן דבר אכילה מפר לאילה מתענה בגזרת דמתענה ואפי' הפר סתם כל הנדר מופר: **ורב** אסי אמר רבי יוחנן מפר למתענה ואין מפר לשאין מתענה · משום דליתא בגזרת הלכך אפי' הפר בפירוש לא מופר לשאין מתענה כך פירשו רבותי ולא ראיתי לאחד מהם בגזרת דשמואל טעם למה ומראה בעיני דשמואל ורבי יוחנן בהכי פליגי משום דקרא כתיב ואישה יפרו ומפקינן מהאי קרא לקמן (דף פז:) דלריך הבעל שיפר כל הנדר דיפרו כוליה משמע ואם הפר אינו מופר שכך היא עיקר הגזירה בהיא שמעתא דלקמן וכמו שכתוב עליה בסייעתא דשמיא משום הכי קאמר דכיון שנדרה משתי ככרות כנדר אחד וא"א לו להפר לאלאין דיפרו כתיב משום הכי מתוך שהוא לריך להפר ויכול להפר למתענה משום עיטו נפש מפר ג"כ לשאין מתענה דאי אמרת לא מני מיפר נמלא שאף הפרתו למתענה אינו כלום וכיון דרחמנא אתיב ליה רשותא להפר נדרים שיש בהן עיטו נפש על כרחיך מפר אף בשאין מתענה דמתענה בשאין מתענה תליא ואי אמרת לא מני מפר איכא עיטו נפש ורב אסי אמר ר' יוחנן מפר למתענה ואין מפר למה שאין מתענה דסבירא ליה דנהי דיפרו אמר רחמנא דמשמע כוליה ולא פליגיה הייט לומר לריך להפר כל הנדר שהוא יכול להפר דיפרו דקרא לעטו נפש קאי הילכך כל שהפר כל מה שיש בו עיטו נפש בהכי סגי ויפרו קרינן ביה ומשום הכי מפר למתענה ואין מפר לשאין מתענה וכי תימא מ"ב דסבירא ליה לשמואל דיפרו אכולה נדר קאי ואפי' להאיי פלגא דליתיה מהכהו גווני דמני בעל מפר וכדכתיבנא תקשי ליה מתניתין דתנן (נקמן נ:) נטולה אני מן היהודים יפר תלקן ותהא משמשתו ותהא נטולה מן היהודים ואמאי נימא כיון דיפרו אמר רחמנא מתוך שמפר חלקו מפר נמי חלק היהודים דבלאו הכי לא אפשר לימר דאפשר דסבירא ליה לשמואל דיפרו דמשמע כוליה ולא פליגיה בעיטו נפש בלאוד הוא דכתיב ולא אשכחן ליה בדברים שביו לביה ובמתניתין דלקמן ובברייתא דמייתי עלה בגמרא בנדרי עיטו נפש נקיט לה ולא בדברים שביו לביה ומילתא דשייכא בטעמא היא דנדרי עיטו נפש מפר קפידא דידה הוא דמני מפר דעיטוא גבה היא ומשום הכי אינו מתענה לאלאין דהא מעני ליה עפי אבל דברים שביו לביה משום קפידא דבעל הוא הלכך במאי דלא קפיד לא קפיד ובמאי דקפיד דקפיד שרי וזיל אדגפסיה כן גרלה בעיני: **איתיביה** האשה שנדרה בנזיר והיתה שותה יין ומטמאה למתים

הרי

תוספות

מתני' רבי יוסי היא· דמתניתין בהפרה אבל לרבנן מפר ושמואל כרבנן: **דאמר** רב הונא כולי פירקין רבי יוסי [היא · והא] דאייתי בכל דבר הונא [איט מן הלוך] דסא שיומא דמלמא דרבי יוסי בכל בנא דפיות מדינה זו ומטוני זה אלא משום דבל בנא דלקמן דשאיני ההגה לבריות דלריך לשנויי לשמואל כי הכא כמו שאפרש לקמן: **ומאי**

פי' הרא"ש

ומדסיפא דאי אפשר להגיה הפירות אלא בהבאת איסור הייט על ידי הבעל ריש מתי מייני שמ"ש אלא בהבאת איסור כגון דאסקה עליה אפילו דמתיא איסי דאי לא מיתא הכי נפלוג בדידיה אפי' אין פרנסתו ממנו בין אמרה שתביא בין אמרה אין יכול להפר וקשיא

ע"ל הרי כן. יעב"ן

כל הבאות אלא ודאי ריש מתי מייני דאסקה עליה כל מי עיניאיס ואפי' הכי קתני אין יכול להפר וקשיא לשמואל ומשני דמתניתין ר' יוסי היא דתמתיר בהפרה אבל לרבנן מפר ושמואל דאמר כרבנן: דאמר רב הונא כוליה [פירקין] רבי יוסי היא · הא לא הוי לריך דבהדיא קתני אהך דברי ר' יוסי דאלא משום דקשיא מתי לשמואל מהך דקתני קושם שאני הכא לבריות לא יפר ולריך לשנויי ר' יוסי היא דכולה פרקין רבי יוסי קתני לה: מאי אין יכול להפר משום נדרי עיטו נפש · שמיא אחרינא הוא ואפי' כרבי יוסי נמי אחיא ומפר הוא משום דברים שביו לביה ושמואל נמי מפר משום דברים שביו לביה קאמר · וכיולא בזה פירש"י בפרק השואל (ב"מ דף קמ' ד"ה יש קנין) ומקבל לאו מאיסור דמיי, ויש מפרשים דקיומא דשמיא היא ומתניתין רבי יוסי היא ואשמעינן דאע"פ שאינו מפר משום עיטו נפש מפר משום דברים שביו לביה ומ"מ מלמא דשמואל לא מיתולא בהכי דמפר משום דברים שביו לביה דבשלמא פירות מצוני עלי הוי דברים שביו לביה משום דאפי' אם יקבה הבעל פירות ממנו אסורים לה שכבר אסרה עליה פירותיו ואפילו אם מכבן לאחר אסורה בהן אבל כשאמרה הגאת פלוני עלי מותרת בפירות שהבעל קונה ממנו דבזה אינה נהנית ממנו הלכך לא הוי דברים שביו לביה: בלאחר מתענה ובלאחר אינה מתענה · כגון שהאחת היא פת נקיה ואחת פת קיבר ואינה רגילה לאכול פת קיבר אי נמי אין לה פת אחר לאכול היום והיא מתענה אם לא תאכל אחת מהן מתוך שהוא מפר למתענה מפר לשאין מתענה דכיון דנדר אחד הוא ואית ביה קצת עיטו אף בני מפר אף לשני אבל בלא הפרה אינו מופר משום דהותר מקצתו דדוקא בני הכתב חכם הוא דאמרינן הכי משום דבעינה הגדר עשוי מעיקרו כיולך כיון דהותר מקצתו הותר כולו אבל אם היה דעתו אלא שיאכל כל הנדר קיים אבל הפרת הבעל אינה מבטלו מכלו ולהבא מה שהותר הותר ומשלר עומד בשאיסורו והא דאמרינן בגמרא לא יפר אלא עלי לר' יוסי מפר לעצמו וכו' אבל לרבנן יכול להפר אשאר כשאר עיטו נפש כנ"ל ומיהא אינו נמחק וסד"ל:

הגהות הב"ח (ה) רש"י ד"ה כולה פירקא וכו' פלוני עלי לר' יוסי מפר לעצמו וכו' אבל לרבנן יכול להפר אשאר כשאר עיטו נפש כנ"ל ומיהא אינו נמחק וסד"ל: